

—Това е брѣмбаръ—отговорилъ Кънчо.

Въ прѣдложеніе: *Азъ сега пръвѣкъ виждамъ такъвъ*, дума: *азъ*, замѣнява съществително—то имя: *Иванчо*, а дума: *такъвъ*, замѣнява прилагателно—то имя: *страшенъ*.

Думы, които ся гуждатъ на мѣсто имена съществителны и прилагателны, ся наричатъ *мѣстоименія*.—Думы: *азъ*, *такъвъ* сѣ мѣстоименія.

Мѣстоименія—та ся раздѣлятъ 1) на *съществителны мѣстоименія*, кои замѣняватъ съществителны—тѣ имена: н. п. *азъ*; 2) на *прилагателны мѣстоименія*, кои замѣняватъ прилагателны—тѣ имена: н. п. *такъвъ*.

2. Вчера, любезны мои пріятели, стигнахъ въ Ригъ и ся запрѣхъ въ *Hôtel de Petersbourg*. Пятя—тъ мя намъчи. Не бѣше доста сърдечна—та тѣга, на която причина—та ви е извѣстна: трѣбваше още да вали силенъ дъждъ; трѣбваше да ми ревне, като на—зло, да излѣзъ изъ Петербургъ не на своѣхъ колесницѣхъ, и нійдѣ да не намирамъ добрѣ. Всичко мя сърдеше. На всѣдѣ, ми ся видеше, ми взимахъ повече, на всякъ прѣмѣнѣхъ мя държехъ твърдѣ дълго. Но нійдѣ неми быде тѣй печално, както въ Нарвѣ. Тамъ стигнахъ виръ—вода, потыньлъ въ каль. Едва на—сила найдохъ да кунѣ двѣ рогазины, за да ся покрыѣ колко—годѣ отъ дъждя, и заплатихъ за нихъ колко—то за двѣ кожи. Оттука ми дадохъ колесницѣхъ негоднѣхъ, конѣ лоши. Едва само отминяхме полверстѣ, прѣби ся ось; колесница—та паднѣ въ каль—тѣ, и азъ съ неж. Мой Илія отиде съ ямчика назадъ за ось, а бѣднѣй вашъ пріятель останѣ на дъждя. Но и това не бѣ доста: дойде нѣ—какъвъ полицейскѣй и поче да гълчи, че колесница—та ми стояла срѣдѣ пятя. Гуди љ въ пазухѣ! му казахъ съ притворно равнодушіе и укѣтахъ ся въ ямурлука. Единъ Богъ знае, какво ми бѣше въ нежъ минутѣ. Всичкы—тѣ пріятны мысли за пътешествіе ся помрачихъ въ душѣ—тѣ ми. О да быхъ могѣлъ да ся прѣнесѣ до васъ, пріятели мои!